

Modern Sanayi toplumunun ve bununla birlikte, modern sınıflar olan Burjuvazi ve Proleteryanın doğuşundan bu yana, bu sınıflar arasındaki mücadele hiçbir zaman ve hiçbir şekilde kesintiye uğramaksızın devam edegelmiştir. Burjuvazi-modern toplumun egemen sınıfı-kendisiyle birlikte, yine kendisini n mezar kazıcası olan proleteryaı da geliştirmiştir. Bu tarihi söz ül-kemizde hemen bütün Sosyalistler tarafından bilinir. Lakin içeriğinin layıkıyla anla şılma meselesi proleterya mücadelesinin her döneminde, bir sorun olarak, sınıf mücadelesinin örgütlendirilmesi meselesinde karşımıza çıkmaktadır.

Kapitalizmin gelişmesi, işçileri gittikçe yoksullaştırması, yıkıma götürmesi karşısında, işçiler hoşnutsuzluklarını çeşitli eylemlerle belirtmişler, mücadelelerini bir an olsun durdurmamışlardır. Önceleri tek tek işçilerin burjuvaziye karşı çıkması, gelişmenin o ilk basamağında zorunlu olmuştur. İşçiler hayat şartlarının bozukluğu yüzünden işi bırakıyorlar, makineleri parçalıyorlar, kırıp döküyorlardı. Lakin bu durum onların yararına değil tam tersine zararına oluyordu. Çünkü makineleri kırmaları, fabrikalarını dar-madağın etmeleri yine onların işsiz kalmasına, daha da yoksullaşmasına yol-açıyordu. Ofkeli bir çocuğun masumane mücadelesi olan bu eylemler, işçilerin örgütsüz olarak, birey olarak mücadelelerinin belirtileriydi. Ancak

"teker teker güçsüz olduklarını ve sermayenin zühürün onları ezip geçeceğini gördükçe, işverenlere karşı mücadeleye girişirler. İşçi grevleri başlar. Önceleri işçiler hareketlerinin hedeflerinin bilincinde olmadıklarından, ne elde etmeye çalıştıklarında çoğu kez bilmezler; yalnızca makineleri parçalar, fabrikaları tahrip ederler. Sadece fabrika sahiplerine karşı nefretlerini göstermek isterler; onlar, durumlarının neden o kadar umutsuz olduğunu ve neyi amaçlamaları gerektiğini bilmeksizin, dayanılmaz bir durumdan kurtulabilmek için ortak güçlerini sınamaktadırlar. (Lenin Grev sy. 10)

Böylelikle giderek işveren karşısında, birey olarak güçsüzlüklerinin hıraxaxarak farkına varmaya başlayan işçiler, birlik olarak mücadele etmenin aralarında ki rekabeti yok edip dayanışma kurmaları gerektiğinin bilincine vardılar. İşveren karşısında gerek ücretlerinin yükseltilmesi için ve gerekse de ücretlerini işverenin düşürmesine karşı olan mücadelelerinde greve başvurdular. Lakin grev eğer kendi süresince, işçilerin beslenmelerini sağlayabilecek bir fon hazırlanmamışsa başarıya ulaşamaz. İşte bu ihtiyaç, yardımlaşma derneklerini, yardım fonlarını, çeşitli işçi kuruluşlarını doğurdu. Ve böylece işverenlere karşı mücadelelerinde, daha sıkı bir dayanışma sağlayabiliyorlar yer yer başarıya ulaşabiliyorlardı. Mücadelenin gelişmesi daha düzgün bir örgütlenmeyi gerektiriyordu. Bunun içinde örgütlerini hesaplarını tutacak, onları düzgün bir işleyiş içerisine sokacak adamlar gerekiyordu. İşte böylelikle Sendikalar doğdu.

"Sendikalar ve grevlerin gerçek önemleri kendi aralarındaki rekabete son vermek için işçilerin giriştiği ilk çabalar olmalarında yatar. Burjuvazinin işçiler üzerindeki hakimiyetinin bütünüyle kendi aralarındaki rekabete-yani dayanışma yokluğuna dayandığı gerçekliğinin kavranması sendikaların temelini oluşturur. (Sendikalar Üzerine İngilterede Emekçi sınıfların durumundan Engels sy. 19)

Lakin sendika örgütlenmeleri yine yetersizdir. Çünkü onların tek tek işveren karşı mücadele örgütleri değildi. Dahası ücretlerine almış oldukları zamlar, işverenlerin daha sonra ürünlere yapmış oldukları zamlarla uçup gidiyordu. Dolayısıyla sendika örgütleri sınıflar arasında ele alındığında yetersizdi. Tekil kalıyordu. Sınıf mücadelesinin gerçek yöneticisi olamazlardı. Çünkü sendika örgütleri işverenlere karşı işçilerin hayat şartlarının biraz daha düzeltilmesini n mücadelesini yapıyordu. Oysa proleterya sömürüden kurtulabilmek için tüm Burjuvaziyi ortadan kaldırabilmelidir. Bunun içinde

burjuvaziyi ortadan kaldırabilecek bir örgüte sahip olmalıdır. Lakin işçiler kendi başlarına bu örgütü yaratamazlar. Bunu ne kadar isteselerde yapamazlar çünkü bu mücadeleyi yürütebilmek toplumun nasıl geliştiğinin bilimiyle dolu olmakla mümkündür. Kapitalizmin ne olduğunu bilebilme ile mümkündür. Bu bilimin öğrenilmesi "Burjuva Aydınlar" zümresinin işiydi. Onlar bu bilimi öğrenebilirler, "entellektüel" yönden en çok gelişmiş işçilere ulaştırabilirlerdi. Fakat bu işin meydana getirilmesi öyle söylenildiği kadar basit birşey değildir. Bu işin yapılabilmesi aydınının kendi sınıfının bağlarını, alışkanlıklarını atmasını gerektirir. Öyle ki kendisini işçi sınıfıyla ideolojik olarak özdeşleştirebilsin. Bu yüzdendir ki her ülkede işçi sınıfının esas kurtuluşunun tüm burjuva sınıfına karşı mücadelesinin bilimi olan Sosyalizm ile İşçi sınıfı hareketinin birbirinden ayrı olarak gelişme dönemi vardır.

"Ne yazık ki Sosyalistler harekete geçtiklerinde burjuva kökenleri yüzünden proleterya ile güçlerini birleştirecek durumda değillerdi. Bundan sonraki adım, Sosyalizm ile Chartizm'i (İşçi sınıfı hareketi) birleştirmek, Fransız Sosyalizminin ilkelerine İngiliz elbisesini giydirmektir. Emekçi Sınıflar, ancak bu süreç tamamlandığında gerçekten egemen olabileceklerdir. (Engels a.g.e. sy. 31)

İşte bütün mesele bu ikisini birleştirebilmek, bir ve aynı potada eritebilmektir. Bu bilinçli işçiler ile kendisini proleterya ile ideolojik olarak özdeşleştirmiş aydınların birliğidir. Ve bu birliğin meydana getirilebilmesi süreci "Parti"leşme sürecidir. Kesbelliki meydana gelen bu örgüt (işçi sınıfının bütün mücadele örgütlerinin bir toplamı, üst düzeyde bir bileşimdir.

"Ben Parti, örgütlerin toplamı (ama sadece aritmetik bir toplam değil karmaşık bir toplam) olmalıdır dediğim zaman, bu, ..., sınıfın öncüsü olarak Partinin mümkün olduğu kadar örgütlenmesine, Partinin saflarına hiç değilse asgari bir örgütlenmeyi kabul eden elemanları almasına dair, arzum ve dileğimi açıkça ve kesinlikle ifade ediyorum demektir." Parti sözcüğü geniş anlamda bir örgüt, dar anlamda ise örgütler toplamını ifade eder. (Lenin Bir Adım İleri, İki Adım Geri sy. 68)

Çünkü "Parti" iktidar mücadelesi için yetersiz kalan örgütlerin (Sendika, yardımlaşma derneği, İşçi kulüpleri, v.s.) "özel" olarak bileşiminden meydana gelir. "Parti" sınıfın öncüsüdür. Ve bu yüzdendir ki sınıf içinden en bilinçli unsurları içine alır. Böyle olması zorunludur. Çünkü,

"İktidar mücadelesinde proleteryanın örgütten başka silahı yoktur. Burjuva dünyasındaki anarşistçe rekabet altında ayrı, düşmüş, sürekli olarak yoksulluğun, köleliğin, ve dejenereasyonun derin çukurlarına, gerilere itilmiş olan proleterya ancak Marksizmin prensipleri üzerinde, ideolojik birliğe ulaşarak ve çalışan milyonlarca insanı işçi sınıfı ordusu halinde kaynaştıran maddi örgüt birliğinin yardımıyla kaçınılmaz biçimde yenilmez bir güç haline gelir ve gelecektir." (Lenin a.g.e. sy. 254)

Dolayısıyla bu mücadele örgütü sınıfın en ileri unsurlarını kaynaştırıp yek vücut haline getirebilmelidir. "Parti" sınıf mücadelesinin karmaşık şartlarında yolunu şaşırmadan yürüyebilmek için bütün üyelerinin irade ve hareket birliğine sahip olmalıdır. Yani demir disipline sahip olmalıdır. Demir disiplin olmaksızın "Parti" nin sınıf mücadelesini layıkıyla yürütebileceğini sanmak gözlerini gerçeklere kapamak olur. Demir disiplin "kölelik" değil, tersine bilinçli ve gönüllü olarak meydana gelen itaattir. Eğer bu disiplin "Parti"ye yerleşmezse o "Parti"nin gelişmesinden bahsedilemez. Çünkü bu disiplin "Parti"ye canlılığı açısından son derece gereklidir. Hem de ekmek su kadar gereklidir. Çünkü Onun içindir ki "Parti" canlılığını devam ettirmek, tarihi görevlerini yerine getirebilmek için saflarında disiplini sağlamalıdır. Ve bunu sağlayabilmek için de en yüksek yöneticisinden, en alt üyesine kadar bu disipline uyabilmelidir. Bu disipline

uymayan, dolayısıyla "Parti"nin birliğini ve canlılığını bozan unsurlar saf-
 dan ve bunyeden atılırlar, atılmalıdır da. Ancak böylelikle "Parti" arınır,
 güçlenir ve sınıf mücadelesinin hızla değişen şartlarına uyabilme yeteneğini
 kazanır.

M.Y.K. nin ihraçlar konusunda almış olduğu son karar, ilk bakışta bu
 doğrultuda bir karar adım gibi görünmektedir. Partinin tüzüğünde işletilmesi
 onu ~~şekilsiz~~ bir yapıdan kurtaracak ve canlılığa kavuşturacaktır. Dolayısıyla
 la Parti daha sağlam bir yapıya ulaşacak, arınacak güçlenecektir. Uzaktan bak-
 ıldığında güzel, yerinde iyi bir karar! Ama gerçekte? *naçur*

Evet gerçek durum bunun tam tersidir. Ay ışığında bakıldığında güzel
 görünen herşey gibi, güneş ışığına çıkınca zavallılığı, yüzeyselliği gözler ö-
 nüne serilmektedir. Meseleleri bilmeyen bir kimseye güzel görünebilecek bu
 karar, yakından baktığımızda aslında hiç de öyle olmamaktadır.

Biz, iddia ediyoruz ki; 1-Bu karar, grupçu bir tavırla alınmıştır.
 II-Meselenin gerçek özü, gerçek "Parti" kavramı-
 nın ortadan yitip gitmesinde yatmaktadır.

Şimdi bu iddialarımızı ispatlamaya çalışalım. *ibrag* → *bu*
 Belirli bir karar, eğer o kararı meydana getirebilecek veriler varsa
 ve yeteri kadar araştırma yapılmışsa ve de öyle bir durumda en iyi davra-
 nişin nasıl olabileceğinin bilgisine sahip olunuyorsa alınabilir. Ve bu ka-
 rar şartlarının değerlendirilmesinin bir sonucu olur. Oysa biz ihraçlar konu-
 unda bu tutumu göremiyoruz. Şöyleki; eğer Partinin en üst yönetici organı o-
 lan M.Y.K., kendisinin de mensup olduğu bir Parti nin bir üyesinin ihracı-
 nı istiyorsa uzun uzun bu konuyu düşünmüş olmalı, ihracı istenecek olan üye-
 nin ilçesinin yönetim kuruluyla görüşmeli, daha sonrada o üyeyle özel olarak
 görüşerek savunmasını yapmasını istemeli ve mesleği bir de üyesinin ağzın-
 dan dinlemelidir. Bu Partide var olduğu iddia edilen Demokratik Merkezîyetçili-
 ğin zorunlu bir sonucudur. Oysa alınan kararda böyle bir tutuma rastlanıla-
 mamaktadır. Söylediklerimizi özelleştirelim;

Biz bütün olarak ayrı ideolojik görüşlerden dolayı üyelerin ihraç
 edilmelerine karşı çıkmakla birlikte, özel olarak üzerinde bilgi sahibi oldu-
 ğumuz, kararın üçüncü maddesiyle, ikinci maddesi üzerinde duracağız. (En ka-
 rakteristiklerinden olduklarından dolayı. 3. maddede Partimizde provakasyon
 yaratabilecek üyelerin varlığı iddia edilmektedir. Bu maddedeki iddia grup
 tavrını ~~iddia~~ ifade ettiğinden; ikinci madde ~~isixixix~~ ise Partinin ne olup
 olmadığının anlaşılmasının sonucu olmasından dolayı bizce özel öneme sa-
 hiptir.) Üzerlerinde daha rahatlıkla konuşabilmek için, kararın üçüncü ve ikin-
 ci maddelerini buraya alıyoruz.

"3-Partimiz İstanbul, işli üyesi Ayşe Satış ve Fatih üyesi Munise Gör-
 gül, Viranşehir mitingi olaylarında gözaltına alındıklarında, Emniyet te ken-
 dilerine gösterilen foto raflarda baskı altında kalmaksızın Parti üyeleri-
 mizden birni tesbit ~~ettiklerinden~~ etmek zaafını gösterdiklerinden ve daha
 da kötüsü, bu teşhiste Parti üyeleri arasında ayırım ~~gösterdiklerinden~~ gözet-
 tiklerinden, söz konusu teşhis edilen üye için titizlik göstermeye gerek duy-
 madıkların dan kesin ihraç istemiyle aynı kurula (Onur kurulu yetkilerini
 üstlenmiş, kongre yetkilerini haiz kurula) sevk edilmişlerdir.

2-Partimiz İzmir İl Sekreteri M. Ali Tazedal ve İzmir Asil üyesi Er-
 dal Tokay sahibi ve sorumlu müdürü buldukları Öncü gazetesini, Merkez Yü-
 rütme kurulunun durdurma isteğine rağmen çıkarmaya devam ettiklerinden ve
 öncü gazetesinin 3. sayısında M.Y.K. nin bu kararını kastederek 'iki yüz-
 lü sosyalizm', 'komploculuk' gibi küçültücü ve Parti üyeliği ile bağdaşmayan
 küfürlerle başvurularından 1 yıl geçici ihraç istemiyle Onur kurulu yetkile-
 ni haiz kurula sevk edilmişlerdir."

Viranşehir mitingi aslında başlıbaşına bir olaydır olmuştur. Düzensiz-
 lik içerisinde yapılmak istenen bir mitingin dağıtılması ve Fatih ilçesinin
 basılmasına kadar varan bir olaylar zincirini kapsamaktadır.

Hayatta hiçbir şey basmakalıp bilgilerle yürütülemez. Devrimci odur ki
 bulunduğu anın koşullarını sahip oluğu yüksek marksizm bilgisıyla değerlen-
 dirir, ve en doğru tavrı alır. Dolayısıyla her olay kendisini meydana geti-
 ren koşullar bilindiği zaman, ikincisi de o olayı değerlendirebilecek yol

(gerçek ne alakan var)

gösterici bir teoriye sahip olunduğu zaman değerlendirilebilir. Eğer Marksistler, diyalektik en elementer unsuru olan yer ve zaman koşullarını her an gözönünde tutmazlarsa her zaman hata yapmaktan kurtulamazlar. Örneğin bizler, Parti üyesi olarak polise düştüğümüz de öyle zaman olur ki Parti üyesi olduğumuzu saklarız. Ama yine öyle zaman olur ki göğsümüz gere gere Parti üyesi olduğumuzu söyleriz. Her şeyden önce davranışlarımızda Sosyalizmin doğrultusunda hareket etmeye çalışırız. Bu günkü şartlar içerisinde polisin bizleri karakola götürme sebepleri nelerdir? Örneğin yasal hakkımız olan bir bildiri dağıtırız, polis alır götürür, afişleme yaparız, polis alır götürür. Bunun sebebi nedir? Birincisi belli bir baskı uygulayarak bizleri yıldırma istemeleridir. İkincisi ve önemlisi, götürülen kişilerin kimliğini, ne olduğunu bilinçli olup olmadıklarını, Sosyalist hareket içerisinde yerinin ne olup olmadığını öğrenebilmektir. Bunun içindir ki bizlere çeşitli sorular sorarlar, propaganda yaptırmak isterler, çeşitli kişileri tanıyıp tanımadığımızı sorarlar. İşte bu noktada genel Sosyalist tavır, hiç bir şey söylememektir. Lakin genel ile özeli birbirine karıştırmak, parça ile bütün arasındaki ilişki ve gelişmeleri görmemek, o en çok bahsettiğimiz diyalektik kavramamak olur. Çünkü eğer bu Parti sınırları içerisinde bize polisçe bilinen lanse olmuş ve bizim bilebileceğimizin de polis tarafı ndan bilinebileceği bir durumda soru sorulursa tavrımız zorunlu olarak tanımak olur. Çünkü yukarıda değindiğimiz şartlar içerisinde mesele hareketin geleceğini düşünmek ve hareket konusunda mümkün olduğu kadar az bilgi vermektir. Fakat gösterilen kişi partinin bir üyesi ama yeteri kadar lanse olmamış bir üyesi ise o zaman tavrımız o kişi bizim çok yakından bildiğimiz bir kişi olsa bile tanıma maktır. Ama bunlar çok özel noktalar. Ve tabiki "genel tavır" hiçbir şey söylememek olmalıdır. Ancak bu meseler bir yaana bırakılıp grup tavrından dolayı böyle bir olayın meydana gelebileceğini iddia etmek özünde grup tavrının ta içine düşmektir. Açıklanmalıdır ki; M.Y.K. bu kararı almadan önce ihraçları istenen bu üyelerle görüşmüş müdür? Eğer görüşmemişse bunun sebebi nedir? Bu arada kendi kanımızı söyleyelim. Görüşme yapılmaması durumu bazı özel hallerde mümkün olabilir, ki o da adı geçenlerin provakator olduklarının açığa çıkmasıdır. Şimdi M.Y.K. böyle bir durumumu ifade etmek istemektedir. Eğer böyle ise bazı şeyler M.Y.K. dan sorulacaktır. Oyle değilse görüşme yapılmamasının sebebi ne şekilde açıklanmaktadır. Bu bir küçük burjuva tavrı olmaz mı? Halbuki görüşme yapılmalı, olayı üyelerin kendileriyle birlikte değerlendirip davranışın yanlışlığı kanısına varılmalıydı. Bu üyelerin yetişmesini de öngören bir davranış olacaktı. Bu tutumun aksi, bu kararın grupçu bir karar olduğunu, hele ki üzerinden dört ay geçmiş bir olayın şimdiye kadar hiç değerlendirilmesi yapılmamış gibi, şimdi ortaya çıkmasının kongrelerin yaklaştığı bir dönemde grup hakimiyetini sağlamak için alınmış bir karar olduğu ortaya çıkar ki böyle şeylerin olması acıdır. Üzürtü vericidir. Kaldı ki basılan ilçenin yönetim kurulunda bulunduğu halde bir çok arkadaşımızın niteliğinin polise kaptırıldığı, ve burjuvazi tarafından Tercuman gazetesinde Parti aleyhine provakasyon yaratılmak için kullanılan kağıdın sorumlularının polisin eline geçmesinin sorumluları üzerinde hiç durulmadığı bir olaydan dört ay sonra kişileri bağlayan davranışların nasıl meydana geldiği bile tam anlamıyla öğrenilmeden ihraç kararı alınması neyi ifade eder? Açıkça görülmektedir ki bu karar grup tavrının sonucu olarak alınmıştır.

Gelelim ikinci meseleye

Bu konu birincisiyle bağlantılı olarak ele alınmalıdır. Çünkü ihraçlar Partinin ne olup olmadığının anlaşılmasından da doğmaktadır. Bunun için biz, bir önceki genelgeyle bildirilmiş olan Öncü gazetesinin kapatılması konusunda ki meselenin tahlilini girişeceğiz. O karar da Öncünün kapatılma sebeplerinden biri olarak şöyle denilmekteydi:

"Öncü bununla da kalmayarak, Türkiye İşçi sınıfının öncü örgütünün bulunmadığını iddia etmiştir. Oysa, Öncü örgütün bulunması başka şeydir; bu örgütün istenilen olgunluğa ve yüksek örgütlenme meselesi bambaşka şeydir. Merkez yürütme kurulumuz, T.S.I.F. i öncü örgüt olarak kabul etmekte, ama bu örgütün olgunlaştırılıp, yüksek bilinç ve örgütlenme düzeyine ulaştırılmasına çalıştığımızı belirtmektedir. İşçi Sınıfı

Ar.M. ile konuşulmuş (çevir)

yanlış yerden geliyor

Partisinin ilk kurulduğu anda dört dörtlük ve mükemmel olacağını sanmak idealizm dir.....bir yerel parti gazetesinin T. S.I.P. öncü örgüt kabul etmemesi, o kişilerin üyesi oldukları Partilerine inançsızlığın bir kanıtıdır. Ayrıca böyle bir tutum Parti disiplini ile bağdaşmaz."

Bugün ülkemizde en çok karıştırılan konulardan bir tanesi de "Parti" meselesi, yani "Parti"nin ne olup olmadığının açığa kavuşmamasıdır. Kimileri "Parti"yi dar bir Küçük-Burjuva grubu gibi görürken, kimileri de şekilsiz bir yapı olarak görmektedirler. Tartışmaların demogojisi altında meselenin özü yitip gitmiştir. Her kes "Parti" diyor, herkes örgütlenme diyor. Ama nasıl bir "Parti"? Nasıl bir örgütlenme? İşte bu soruların cevabı, fraksiyonlar arasında kiideolojik farklılaşmanın "temelini" meydana getiriyor. Herkesin aynı şeyi söylediği bir anda meselenin özüne inildiğinde tam birbirine karşı görüşlerin savunulduğu ortaya çıkıyor. Doğal ki bu farklılaşmalar ayrı ayrı dünya görüşlerini yansıtıyorlar. Çünkü "Doğayı ayrı yorumlayanların, onu değiştirme yönteminin de ayrı olacağı açıktır." Oyleyse bu mesele üzerinde durulmalıdır. "Parti"nin ne olduğu kadroların kafalarında aydınlanmalıdır. Kimin ne demek istediği ortaya konmalıdır.

gerekli aydınlanma -II-

Tarihte bütün sınıfların gücü, onların örgütlü olmalarından ileri gelir. (Bir yanlış anlaşılmaya engel olabilmek için belirtelim. Muhakki bu her şeyden önce Üretim araçlarının mülkiyetini elinde tutmaya bağlı olarak meydana gelir.) Örneğin burjuvazinin egemenliği, onun örgütlü olmasından ve de bilhassa bu örgütlerin içinde en önemlisi olan "Devlet" e sahip olmasından ileri gelir. Bu burjuvazinin en büyük güç kaynağıdır.

Proleterya burjuvazi ile zorunlu mücadelesinde başlangıçta çeşitli yardımlaşma derneklerini ve onların en düzenlisi olan sendikaları meydana getirir. Bu "onun güçsüzlüğünün kaynağının kendi arasındaki rekabete, yanıda yanışma yokluğunun hiki, örgütsüz olmasının bilincine varmasından doğar" Böylece proleterya burjuvaziye karşı mücadelesinde, bu mücadelenin bir bölümünü yürütecek olan sendikalara sahip olur. Sendikalar mesleki birliklerdir. ve ekonomik mücadele araçlarıdır. ve proleteryanın kendiliğinden gelme hareketinin ürünleridir. Cysa burjuvazinin esas gücü, ekonomik gücünün sonucu olarak iktidarı elde tutmasından ileri gelir. O halde proleterya burjuvazi ile nihai hesaplaşma için böyle bir örgüte, yani iktidar mücadelesini yönetecek ve başarıya ulaştırabilecek olan bir örgüte sahip olmalıdır. Ancak böyle bir örgüt, proleteryanın ekonomik mücadelesinin sonucu olarak doğamaz. Proleterya bu örgütü kendi başına ~~bu örgüte~~ meydana getiremez. Çünkü bu mücadele bilimi gerektirir.

"Doktrin olarak Sosyalizmin kökleri besbelli ki proleteryanın sınıf mücadelesi ile aynı ölçüde, günümüzün ekonomik ilişkilerinde bulunmaktadır; bu, ikincisi kadar kapitalizmin doğurduğu yığınların yoksulluğuna karşı mücadeleden hareket etmektedir. Ama Sosyalizm ve sınıf mücadelesi, birbirlerine paralel olarak fişkirip gelişirler ve birbirlerini doğurmazlar; ayrı ayrı ön şartlardan meydana gelirler. Bugünün Sosyalist bilinci, ancak derin bir bilimsel bilgi temeli üzerinde yükselir. Gerçekten modern iktisat bilimi, Sosyalist üretim için örneğin modern teknoloji kadar gerekli ve şarttır. ve proleterya ne birincisini, ne de ikincisini yaratamaz; her ikisinde modern toplumsal süreçten doğup gelmişlerdir. Bilimin taşıdığı proleterya değil burjuva aydınlar zümresidir. Modern sosyalizmin ilk şekillenmesi bu zümre üyelerinin birey olarak kafalarında oluşmuştur, ve onlar bunu entellektüel bakımından daha gelişmiş proleterlere iletmişlerdir. Ve bu proleterlerde modern Sosyalizmi, şartların mümkün kıldığı yerlerde, proleter sınıf mücadelesine sokmuşlardır. Demek ki Sosyalist bilinç, proleter sınıf mücadelesine dıştan ithal edilmiş bir şeydir, bu mücadelenin içinde kendiliğinden meydana gelmiş bir şey de-

Zarıkaj (telmar)

gerekli aydınlanma (telmar)

gildir. İşte bundan ötürü... Sosyal Demokrasinin görevi proleteryaı, durumu ve görevleri konusunda bilinçlendirmek(tir). (Ne Yapmalı? sy. 50-51)

İşte bu yüzden ki her ülkenin tarihinde Sosyalist hareket ile işçi sınıfı hareketinin ayrı ayrı geliştiği bir dönem söz konusudur. Mesele bu dönemi sona erdirmek, her iki hareketi birbiriyle kaynaştırabilmektir. Ancak bundan sonradır ki proleterya mücadelesinde başarılı olabilecek ve egemen duruma gelebilecektir. İşte bu noktada bu iki hareketin birleştirilebilmesinin ilk adımında, işçi sınıfının Sosyalist bilince eritilebilmesi meselesi ortaya çıkar ki bu da ancak Siyasi ajitasyon ve propaganda ve buna bağlı olarak ta örgütlenme ile mümkündür. O halde mesele işçi sınıfının siyasi eğitimi dir.

"Karşımıza şu mesele çıkıyor, siyasi eğitim nasıl olmalıdır? Bu sadece, işçi sınıfının otokrasiye karşı düşmanca bir tutum benimsemesi için propaganda mı olmalıdır? Elbetteki hayır. İşçilere siyasi bakımdan ezildiklerini açıklamak yetmez. (nasıl ki onlara çıkarlarının işveren çıkarlarıyla çeliştiğini açıklamak yetmez se) Ajitasyon bu zulüm düzeninin her somut örneği ele alınarak yürütülmelidir. Bu zulüm toplumun çeşitli sınıflarını etkilediğine göre, ..., otokrasiye karşı geni bir şekilde gerçekleri teşhir etme kampanyası politikasını örgütlenmezsek işçilerin siyasi bilincini görevimizi yerine getiremeyeceğimiz besbelli değil mi?

(altı Lenin tarafından çizilmiştir.) (Lenin Ne Yapmalı? sy. 73)

İşte bu yüzden ki işçilere siyasi bilinç verebilmek ancak geniş bir "siyasi gerçekleri açıklama kampanyası" ~~ixxxxxxxxxxxxx~~ örgütlemekle mümkündür. O halde Sosyalist hareket ile işçi sınıfı hareketinin ~~ix~~ birleşmesinin ilk adımlarından biri böyle bir örgütü yaratabilmekle atılmış olur. ~~xxxxxxxx~~ ve bu örgüt meslekten devrimci ~~leri~~ gerektirir. Çünkü bilimin taşıdığı aydınların gerçekten işçi sınıfı mücadelesine girebilmeleri ancak ~~ve~~ kendi sınıflarıyla bağlarını kopartabilmeleriyle, yani kendilerini idolojik olarak işçi sınıfıyla özdeşleştirebilmeleriyle mümkündür. Kısacası profesyonelleşmeleri gerekmektedir. Önden sonradır ki aydın işçi sınıfı mücadelesinin tutarlı bir elemanı olabilir. Bu inkar edilemez bir gerçektir. Bunun içindir ki biz siyasi eylemin her dalında uzmanlaşmış kişiler yetiştirebilmeliyiz. Ancak böylelikle devrim yolunda gerçek adım atabilmemiz mümkün olacaktır. "Her mücadele türü ona uyan teknik ve Aygıtları gerektirir. Onun içindir ki siyasi mücadelenin çetin şartlarına, dolambaçlı yoluna, iniş çıkışlarına uyabilecek uzmanlardan kurulu bir örgütü meydana getiremezsek esas görevimize gözlerimizi kapamış oluruz. Sözde ne kadar devrimden bahse dersek edelim devrime sırt çevirmiş oluruz. Öncü değil "artçı" oluruz. Bu yüzden böyle bir örgütü meydana getirebilmek için çaba göstermeliyiz. Çünkü böyle bir örgütü yaratmadan mücadelenin başarıya ulaşamayacağı açıktır.

"İddia ediyorum ki: 1-çalışmada devamlılığı sağlayan istikrarlı bir yöneticiler örgütü olmadan, sağlam bir devrimci hareket olamaz. 2-hareketin temelini teşkil eden ve ona katılan yığınların mücadeleye kendiliklerinden ne kadar büyük bir sayıda sürüklenirlerse, böyle bir örgütün gereği o kadar acil bir hal alır. ve o ölçüde örgüt sağlam olmalıdır. (yoksa demagog arın yığın bilimsiz katlarını peşlerinde sürüklemeleri daha da kolaylaşmış olur); 3-böyle bir örgüt başlıca devrimci eylemi meslek edinmiş adamlardan kurulmalıdır; 4-otokratik bir ülkede, çarlık Rusyasında siyasi polislerle mücadele sanatında çiraklık dönemini atlatmış olan meslekten devrimcilerden gayrisini dışta tutarak bu örgütün üye sayısını ne kadar kısarsak böyle bir örgütü baskına uğratmak o ölçüde zor olacaktır ve 5-harete katılabilen ve orada aktif olarak çalışabilen işçilerin ve öteki sosyal sınıflardan gelme unsuların sa-

bu soru, kitle
her bir hareketin
nerel olarak gelişimi

gelişim

yanlış
onların
tedbirine
geldim

bu tartışma
P. K.

yısı o kadar ölçüde büyük olacaktır." (Ne Yapmalı? sy.155)

Diğer örgütleri bu örgütle karıştırmak meseleyi anlamamaktır. Muhakkak ki işçi sınıfının çok daha çeşitli mücadele örgütleri olacaktır. ve olmalıdır di.

"Ama bunları devrimciler örgütüyle birbirine karıştırmak aralarındaki sınır çizgilerini silmek, yığınlar arasında daha şimdiden zayıflatılmış bulunan, yığın hareketine hizmet edebilmek için kendilerini özel olarak ve tamamen Sosyal-Demokratik eyleme adanan ve sabırla inatla profesyonel devrimci eğitimlerini yapan adamlar gerektiği duygusunu sön dürmek saçmadır ve zararlıdır.

Evet bu duygu inanılmaz ölçüde zayıflatılmıştır. İlkel metodlarımızla Rusyada devrimcilerin prestijini baltaladık; örgüt babında bu en büyük günahımızdır. Teorik meselelerde duraksama gösteren, ufukları dar kendi hareketliliğini yığınların kendiliğinden gelme hareketiyle haklı gösteren; bir halk adamından çok, sendika sekreterine benzeyen, düşmanlarının bile saygısını zorlayan geniş yürekli bir plan sunmaktan aciz pelteleşmiş bir devrimci, profesyonel sanatında (siyasi polisle mücadelede) oldukça beceriksiz tecrübesiz bir devrimci-böyle m olur devrimci dediğin? Hayır, böylesi devrimci olamaz, böylesi zavallı bir amatördür!" (Ne yapmalı? sy. 157-158)

Deminden beri Lenin den alıntılarla göstermeye çalıştığımız mesele; işçi sınıfını siyasi mücadele yoluna çekebilmek için gerekli olan bir "siyasal gerçekleri açıklama kampanyası" örgütlenme meselesi idi. ancak böylelikle, yani işçi sınıfını siyasi bilince kavuşturabilmekle, Sosyalist hareket ile işçi sınıfı hareketini birleştirebilmenin mümkün olabileceği idi. Açıkça söylenmeli ki böyle bir örgüt burjuvaziye karşı kesin mücadele aracı olacaktır onun hismine uğratılmak istenecektir. İşte bundan sakınabilmek ve hareketin sürekliliğini sağlayabilmek için bu örgüt profesyonel yani sadece işçi zamanlarını değilde bütün hayatını devrime adanmış, marksizmin engin bilimine sahip olan ve siyasi polisle mücadelede çiraklık dönemini atlatmış olan kişilerden oluşmalıdır. Ve bu profesyonel devrimci işçi olmuş öğrenci olmuş önemlidir.

Böyle bir örgütün yaratılması işçi sınıfının siyasi mücadelesinin yönetilebileceği anlamına gelir. Fakat işçi sınıfının ~~mu~~ burjuvaziyle olan mücadelesinde daha başka örgütleride vardır. Bu örgütler siyasi devrimciler örgütüyle diyalektik bir bağ içinde olmadıkları zaman işçi sınıfının mücadelesinin layıkıyla sürdürüldüğü söylenemez. O halde mesele diğer mücadele örgütlerinin devrimciler örgütü ile bağlarını sağlamaktır. İşte bu bağlar örgütlerin üst düzeyde bir bileşimidir ve "Parti"yi meydana getirir. Ve böylelikle işçi sınıfının en yüksek örgütlenme biçimine varılmış olur.

"Mesele, madde madde şöyle ortaya konabilir; genellikle örgütün derecesine ve özellikle gizliliğine bakarak, kabataslak şu kategoriler düşünülebilir. 1-devrimcilerin örgütleri; 2-mümkün olduğu kadar geniş ve değişik işçi örgütleri (belli şartlar altında, öteki

sınıfların, belli unsurlarını da kapsamına alacağını düşünerek, kendimi işçi sınıfıyla sınırlıyorum) Bu iki kategori "Parti"yi meydana getirir. Bundan sonra; 3-"Parti"yle işbirliği yapan işçi örgütleri 4-"Parti"yle işi yapmayan fakat onun denetim ve yönetimindeki işçi örgütleri 5- işçi sınıfının, sınıf mücadelesinin kendini büyük ölçüde ortaya koyuşu sırasında, herhangi bir ölçüde, Sosyal-Demokratik partinin yönetimi altına giren örgütsüz unsurları"

(Lenin Bir Adım İleri, İki adım Geri sy. 79-80)

Ve bu "Parti sınıfın en bilinçli unsurlarını içinde toplar. Ve sınıf

la "Parti" arasında bir fark vardır ki işte bu "Bilinç" unsurudur.

İşte ancak böyle bir "Parti", ve ancak bu şekilde örgütlenmiş bir "Parti" sınıfın öncüsü olabilir ve sınıfın desteğini kazanabilir. Ve bu "Parti"de birleşmiş bütün unsurları belli bir hedefe yönlendirebilecek uluslararası Sosyalizmin ve ülkenin şartlarının derin bir ürünü olan, ideolojik

çik birliği sağlayacak program,ve onu şekilsiz bir yapıdan kurtaracak,tüm ör-
gütlü unsurları ve aynı çatı altında toplayacak olan Tüzük,en hayati elemen-
lar olacaktır.

Açıktır ki koşulların en derin bilgisine sahip olunarak hazırlanmış
bir program olmadan,"Parti"nin doğru yolda gidebilmesine ve nihai hedefine
varmasına olanak yoktur.Ve bütün güçleri istenilen anea düşmanın en zayıf
noktasına yöneltebilecek,istenilen anda taarruz,istenilen anda geri çekilme
yi sağlayabilecek,bütün üyelerin yek vucut gibi hareket etmesini sağlayabi-
lecek bir tüzük olmandan "Parti","Parti" olarak varolamaz ve esas görevini
yani sınıfı yönetme görevini yerine getiremez.

İşte biz böyle bir "Parti" ye muhtacız.
Ölümüzde böyle bir "Parti" ye olan inancı köreltmek,onun şartlarının
ne olduğunu söylememek,"Parti"nin ne olup ne olmadığını kadroların kadroların
kafasında açıklığa kavuşturmamak ve bu yapının yerine değişik bir yapıyı ge-
çirmeye çalışmak burjuva idolojisine hizmet etmek olur **SOK DOĞRU**

M.Y.K. T.S.İ.P. i öncü örgüt olarak(sınıf partisi)göstermeye çalışı-
rak bu duyguyu zedelemektedir.Böyle bir tavrın nedenleri açıklanmalı görüş-
ler açık yüreklilikle ortaya konmalıdır. **SOK DOĞRU**

T.S.İ.P. bu günkü koşullar içerisinde "kitle" partisidir.Sosyal muha-
lefeti yönlendirecek,kitlelere en kısa yoldan mesaj ulaştırabilecek birpar-
tidir.Gerçek Partiye giden yolda bir adım olmalıdır.(Bu T.S.İ.P. nin doptan
"sınıf" Partisine dönüşebileceğini söylemek demek değildir.)

Öncü olduğunu söylemekle öncü olunmaz.Öncü olmanın şartlarını araş-
tırıp o yolda yürümekle oraya varılabilir.Ancak böylece öncü önülebilir.
Evet Proleteryanın Partisi onun öncü örgütüdür.Ama yukarıda anlattığımız şek-
ilde örgütlenilmişse öncü olunur.Böyle olabilmek için yine belittığımız
gibi en ileri bir Program ve Tüzüğe sahip olmakla mümkündür.T.S.İ.P. nin
program ve tüzüğü açıktır.Programda İşçi sınıfı Enternayonalizminden ve bun-
nun sonucu olarak ta Milli meseleden taviz verilmiştir.(daha önceleri konu b
olmasına rağmen biz bu konuda herhangi bir yerde özeleştiriye rastlayama-
dığımız için tekrar buraya aldık)Engels bertfrut programının eleştirisinde
bu meseleyi hangi şart altında olursa olsun atlamanın "namuslu oportunizm"
olduğunu söyler ve "namuslu oportunizm"inde oportunizmlerin en kötüsü oldu-
ğunu belirtir.(Programın daha temelli bir eleştirisi yazının sınırlarını aş-
ğından ve gereken yerde yapılacağından burada kendimizi bu kadarla sınırlıy-
ruz.)

Tüzüğe geçelim.Lenin in Bir Adım İleri,İki Adım Geri adlı kitabı
R.S.D.I.P. nin ikinci kongresinin çok derin bir tahlinini içerir.İkinci
Kongrede Menşeviklerle Bolşevikler arasındaki esas ayrılığın örgütlenme
meselesinde olduğunu söyler.Ve bu tüzüğün birinci maddesi üzerinde simgele-
şir.Parti üyesi Parti örgütlerinden birinde çalışan üye mi olacaktır,y ksa
"her grevci" "her profesör" kendini "Parti" üyesi mi ilan edecektir.Buradaki
şartların ne olduğunu anlamamak "Parti"nin ne olduğunu anlamamaktır.Çünkü
o şartlar içerisinde yukarıda ilkelerini anlatmaya çalıştığımız,"Parti"nin y
yukardan aşağıya örgütlenmesinin ,yani en " katı merkezizetçiliğin" bir
soçucudur.ve " bilinçli"unsurla,bilinçsiz i ayırabilmek içindir!"Parti"ancak
ve ancak bu farkı koruyabildiği zaman öncü olabilir.Zaten öncülük kavramında
"bilincin" rolünü belirtmek için ~~bilinçli~~ kullanılan bir
kelimedir.Fakat,yine aynı Lenin in en temel eserlerinden bir olan " Ne yapma-
lı "da Alman Sosyal-Demokrat Partisi tüzüğünün birinci maddesini şöyle akta-
rır."Parti üyesi "arti programını kabul eden,Partiye düzenli bir yardımı
sürekli olarak veren kişidir."(Ne yapmalı? sy.171)Bunu aktarıırken Lenin
kendi tezne aykırı bir şey mi söylemektedir.Tam tersine,bu ikisi arasında
tam bir uygunluk ve ayniyet vardır.Mesele şartların değerlendirilmesinin,ya
yani hareketin kanunlarının bilimi olan Diyalektğin layıkıyla kavranıla
labilmesidir.Çünkü Almanyanın edemokratik(o zaman ki)şartları ~~arası~~altın-
da kimin Partiye düzenli yardımı yaptığı ve kimin yapmadığı açıktır.Ve
"Parti" üyesi;"doğal ayıklanma" ile kendisine en layık olan yere gelece-
tir.Oyasa çarlık Rusyasında devrimciler gerçek niteliklerini çevresindeki
adamların onda dokuzundan saklamak zorunda kalacağından Otokrasi altındax
Demokrasicilik oynanamaz.Bu ~~8~~ yüzdendir ki "Parti"li;Merkezizetçiliğin ve
bunun sonucu olarak,kimin bilinçli kimin bilinçsiz olduğunun ancak merkezi
organlar tarafından bilinebileceği için "Parti" üyesi

organlar tarafından bilinebileceği için "Parti" örgütlerinden birinde çalışmak şan üye olmak zorundadır. Ancak böylelikle "Bilincin" rolü korunulabilmiş olacak ve "Parti" sınıfın öncüsü, ama gerçek öncüsü olabilecektir. Burada geçen Parti örgütlerinin ne anlama geldiğini yine Lenin den alıntıya yukarıda açıkladık. "Parti" örgütleri yerine Parti organlarını koymak "Parti"nin-siyasi devrimi gerçekleştirebilecek bir Parti nin ne olduğunu anlamamakla ilkedeki çıkan TİP eleştirisinde organda çalışmayan üyenin üye sayılmasının yanlış olduğu, ve uyarmak için uyanmalı" adlı kitaptan alıntıyla belirtiliyordu. Ve hatta TİP in kitle Partisi olması iddiasıyla bu eleştiriye karşı çıkmanın geçersiz olduğu iddia ediliyordu. Devam edersek alıntı yapılan kitapta böyle bir durumun "menşevizm" olarak nitelendirildiğini görüyoruz. Böyle bir eleştiri gerçekten TİP in ne olduğunu hiç ama hiç anlamaktır.

TİP'i bu maddeden dolayı Menşevizmi savunuyor diye mahkum etmek özünde menşevizmin ne olduğunu anlamamaktır. Dr. Hikmet Kıvılcımlı bu eleştirinin hangi anlama geldiğini ve gerçekten Parti nin ne anlama geldiğini bilmez miydi? Fakat tabii ki bilirdi. Ama idealist anlayışının sonucu gerçekten Bolşevik bir "Parti" değil, ilerici geleneği-göreneği olan "Proleterya aydınlıkına" avadancılık bir Parti anlayışına sahip olması zorunluydu. Nasıl olursa esas "vuruşu" vurucu güç yapacaktı. O zaman geriye bu vurucu güce destek olacak bu darbenin halk kitleleri arasında propagandasını yapacak bir Parti kurmak kalıyor. Oysa bu "Parti"nin eyleminin komplolarla, darbelerle sınırlandırılması demektir. Gerçekten siyasi devrimi gerçekten öncü bir "Parti" anlayışı değilde tam da "artçı" bir Parti anlayışı demektir. Darbeciliktir, komploculuktur. *Gokoban*

MYK siyasi devrimi böyle mi anlamaktadır? Eğer böyle anlıyorsa görüşünü açık açık ortaya koymalıdır. Pek tabii ki T.S.I.P. böyle anlaşılırsa T. öncü örgüt olur. Dolayısıyla böyle bir Partide disiplinin ne olduğu anlaşılacaktır. M.Y.K. ya göre sağ ve sol sapmalar olacaktır. Onun içinde ihraç mekanizması işleyecektir. Parti nin ne olduğu anlaşılamayana, disiplinin ne olup olmadığının anlaşılacağı açıktır. Oysa disiplin nedir? Nasıldoğar?

"Proleteryanın devrimci "Parti"sinin disiplini nedir? Bu disiplin desetleyen ona destek olan nedir?

İlk önce proleter öncüsünün bilinci, devrim yolunda fedakarlığı, kendine hakimiyeti, feragat duygusu, yığılıdır. İkincisi, en geniş anlamıyla emekçi yığınlarıyla ve ilk önce proleteryanın kitleleriyle, ama proleter olmayan emekçi yığınlarıyla da bağlar kurması yeteneği onlara yaklaşma ve eğer isterseniz bir ölçüye kadar onların içinde erime yeteneğidir. Üçüncüsü, bu öncünün siyasi yönetiminin doğruluğudur. (altı tarafımızdan gizildi) Büyük yığınların kendi yecrubesıyla buna inanmış olmaları şartıyla, siyasi stratejinin doğruluğudur. Eğer burjuvaziyi iktidardan düşürme ve toplumun biçimini değiştirme görevini yüklenen öncü sınıfın Partisi olmayı yetenekli bir devrimci Parti de bütün bu koşullar birleşmemişse bu Partide disiplin kurulamaz. Ve o disiplini yaratmak için gösterilen çabalar boş laflardan veyapmacıklıktan öteye varamaz." (Lenin Sol... çocukluk hastalığı sy. 12-13)

İşte devrimci bir Partide disiplini yaratan şartlar. Bu gün T.S.I.P. de ise ayrı görüşleri savunan gruplar sözkonusudur. Dolayısıyla grupçu bir tavırla soyut disiplin şatafatlı laflar söylemek meseleyi halâtlemez. Bu durum bu günkü yapısıyla T.S.I.P. in durumuna uygundur. Onun için disiplin diyerek, boş nutuklar atarak tasfiye yoluna gitmek özünde disiplin için değilde grupların tasfiyesi olur ki TİP tede aynı tavır vardı ve bu şeflik disiplinine dönüşmüştü. Bu tutumda devam edilirse T.S.I.P. de de aynı tavrın ortaya çıkması kaçınılmazdır. Biz bu tavrın yanlış olduğunu Parti yi güçlendirmeyip zayıflatacağını dün de savunduk bu günde savunacağız. (Aynı şeyler MYK tarafından da söyleniyordu.) *İkrami? 24*

Bütün bunları söylemek, yani TSİP in öncü örgüt olmadığını söyle-

(10)

mek,MYK'nın iddia etmekte olduğu gibi güvensizliğin sonucu değil, tersine bu gün ülkemizde kadroların kafasında bulanık bir kavrama açıklığa kavuşturmak, dolayısıyla Sosyalistlerin görevinin ne olduğunu açığa çıkarmak ve böylece görevlerimizi tam anlamıyla istemekten başka bir şey değildir. Bunu açık yüreklilikle koyan, ve gerçekten bu yolda görevlerini yerine getiren arkadaşların görüşlerini çürütmek yerine onları ihraç etmek ideolojik olarak güvensizliğin belirtisidir. Kendine güvensizliktir.

Buraya kadar açıklamaya çalıştığımız gerçeklerin ışığı altında öneri ve taleplerimiz şunlardır:

1-M.Y.K. en kısa zamanda bu eleştiride geliştirilmek istenen görüşlere açık yüreklilikle, meseleyi açıkça koyarak cevap vermelidir.

2-Bu, çünkü Partide Demokrati merkezîyetçiliğin gerekli bir sonucu olarak grupları tasfiyeye yönelmek, kesin olarak durdurulmalıdır.

3-İkinci maddeye bağlı olarak M.Y.K. tasfiye yoluyla değil, gerçekten kurallarına uygun olarak kendi yönetiminin hakimiyetini istiyorsa, bu bunu gerçekten ideolojik mücadele ile yapma yolunda adım atmalı, kısacası en kısa zamanda kongreler yapılmalıdır.

ÖNcüdeki yanma ile değil, meale ÖNcü
sıkarmı sıkarmı orada yatıyor. ve bu komün partilerle
n. iğine o durulmadığından çok elveriş